nende keske', ega wiljatera enam järele jääud. Jälle woorimees: „oh mind waest, kuida talwe läbi saan?“ warblane ütles: „ei ole weel waene kül, pead oma eluga maksma.“

Woorimees läks tupa tagasi, istus nukra meelega ahju nurka, warblane hüüdis akna tagant: „Mees, sa pead oma eluga maksma!“ Tema rutu kirwe wälja, wiskab oma wihamehe taha, aknaruut puruks, warblane lendab august sisse tupa, otsekohe ahju peale. Aga nüüd sai mehe süda tulist wiha täis, möllas nagu pool hul, tegi ahju pihuks pörmuks, warblane lipsti teise kohta, mees taga järele, löi hullust peast köik majariistad katki, sai wiimaks kurjategija käte. Naesterahwas tuli noaga; „Kas tapan teda?“ „Ei mite,“ ütles mees, „tema peab weel hirmsamat surma surema,“ wõttis warblase peast kinni ja neelas terwelt alla. Warblane hakkas tema kõhus edasi tagasi lendama, pistis wiimaks pea mehe kurgust läbi, hüüdis: „Oot, oot, mees, sa pead eluga maksma!“ Wanamees on wiha päraft nagu meelest ära,

annab naesterahwale kirwe, käsib warblase suus surnuks lüa. Naene paneb ühe hoobi aga õnnetuse kaupa mehe otsa, nii et kohe surnud maha saadab, warblane suust lipsti wälja, lendab metsa. —

Wader nüüd küsib: „Tohoo tonti, mis me' selle sitaloriga peame tegema, kas sul paremat juttu ei ole köneleda?“ Kalendritegija wastab: „Oi oi, armas wader, mis sa asjata tapled, waata paremine järele, waheft leiad head õpetust sees olemast, ja kui sa iseparemat ei leia, siis wõta seda wastu, mis mina sulle ütlen:

Ära narri looma, ega tee temale liiga! Tema on ju kaa Jumala loom, ja kui sind taa warblane selle eest waeseks ei tee, Jumal, kes warblaste aru on äralugenud, ilma kelle tahtmata ükski neist ei kuku katukselt maha, tasub sulle õige wist su ülekohut, ära unusta seda mite!“

Eesti-ma rahwa Kalender 1861, lk. 28